

Въ гласа му прозвуча повече отчаяние, отколкото закана. Монката го погледна съ непристорено и искрено участие.

— Слушай, Гроздане, — заговори той, като се мъчеше да бжде колкото се може по-убѣдителенъ. — Послушай ме : остави ! Остави и повече не се разправяй съ тоя човѣкъ. Не ти трѣбва ни сждъ, ни кавга. Щѣлъ да вземе нивитѣ или ги взелъ вече — нека ги вземе. И той нѣма да види добро отъ тѣхъ. Ти съвсѣмъ безъ ниви не си. Голѣмата нива въ Мимерлика остава ли ? — Остава. А на Порѣшкия пѣтъ ? И тя остава. На Чалж-юкъ ? — Остава. Е, стигатъ ти я ! Малко ли сж тѣзи ниви ? Азъ повече ли имамъ ?

Грозданъ мълчеше, но и нищо не показваше, че не иска да слуша Монката.

— Азъ повече ли имамъ ? — продължаваше той. — И на половината нѣмамъ. Имамъ тамъ едно-двѣ парчета, колкото да се завърти плугътъ. И пакъ съмъ добръ, слава Богу. Посѣя малко, прибера си го. Вадя и камъни — на, вижъ ржцѣтъ ми какви сж. Трѣбва да се работи, нѣма що. Ама трая, не искамъ да знамъ никого. И дѣцата ми гладни не оставатъ. Имамъ си доволно всичко, живѣя. А като му доде редътъ, нали знаешъ, — и попийваме си и си поиграваме.

Монката се усмихна, усмихна се и Грозданъ.

— Ти мене слушай, — още по-сърдечно подзе той. — Остави тия сждилища, адвокати и не знамъ що. Залови се мъжки за работа и не се бой. Ниви имашъ още. Стигатъ ти. А хора и приятели сме — ще се приглеж-даме, ще си помагаме.

Монката се побави още малко и стана.

— Азъ ще си ходя, — каза той. — Ти нали ще гледашъ сѣното ? Да слѣземъ наедно.

Долу на пѣтя тѣ се раздѣлиха. Монката размаха пакъ ржжъта.